

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ RAUSAN

ΕΡΩΣ ΣΥΖΥΓΩΝ

Ἡ κυρία Βατάρ σταμάτησε μιά στιγμή και κτύπησε στά μάτια του άντρα της :

— Γιατί με κυττάς; ρώτησε αυτός.

— Ἐτσι, σέ κυττάζω !

— Ὅχι, καί σέ σκέπτεσαι !

— Δέν σκέπτομαι τίποτα ἀγάπη μου, σέ κυττάζω....

— Ἐχεις τώρα τόση ὄρα πού δέν ξεκολλάς τή μάτια σου ἀπό ἐπάνω μου...

— Σέ βρίσκω σήμερα, ἔξαιρετικά ὡμορφη...

— Νά τὸ πιστέψω;

Μεταξὺ τῶν δυῶ συζύγων ἐπ ηκολούθησε μικρά σιωπή. Ὁ κύριος Βατάρ χωρίς νά προσέθη τίποτ' ἄλλο στή γυναίκα του, βυθίστηκε καί πάλι στήν ἀνάγνωση τῆς ἐφημερίδας του. Μά δέν μπόρεσε νά ἐξακολουθήσει τὸ διάβασμα ἐπὶ πολὺ. Τὰ πρωινά νέα ἐκείνης τῆς ἡμέρας, παρά τὸ ἔξαιρετικὸ τους ἐνδιαφέρον, δέν φαινότανσαν νά τὸν τραβᾶνε. Ὁ κύριος Βατάρ εἶχε κάποια ἄλλη σκέψη στό μυαλό του. Κάποιο ἄλλο πρόβλημα φαινότανε νά τὸν ἀπασχολῆ πολὺ περισσότερο ἀπ' τὴ πολιτικὴ κατάσταση. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ καλοκάγαθος ἐκείνος συζύγος σκεπτότανε τὴ γυναίκα του. Ἐνα περίεργο συναίσθημα εἶχε τὸν τελευταῖο καιρὸ γεννηθῆ στήν ψυχὴ του. Ὁ κύριος Βατάρ πάλευε μεταξὺ τοῦ αἰσθήματος τῆς ζηλοτυπίας, πού χωρίς νά ξέρη γιατί, εἶχε ἀρχίσει νά τὸν βασανίζη. Μιά ἐλαφρά ὑποψία ὅτι ἡ γυναίκα του μορούσε ἴσως νά τὸν προδίδη, τὸν ἔκανε νά μὴν μορῆ πειὰ νά ἐνδιαφερθῆ γιὰ τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμο.

Καί ὅμως ὁ κύριος Βατάρ δέν μορούσε νάχη κανένα παράπονο ἀπ' τὴν διαγωγή τῆς γυναίκας του. Εἶχαν δέκα χρόνια παντρεμένοι και ἡ κυρία Βατάρ δέν εἶχε δώσει καμμιά ἀφορμὴ στὸν ἄνδρα της.

— Λοιπόν, δέν χόρτασες πειὰ νά με κυττάζης; τοῦ ἔκανε ἐκείνη.

— Ὅχι ! Δέν σέ χορταίνω ποτέ....

— Καί δέν παρετήρησες καμμιά ἀλλαγὴ ἀπάνω μου;

— Ὅχι !

— Τότε δέν εἶσαι ἔξυπνος ἄνθρωπος.

— Ὅχι, ὄχι ! Μὴ μοῦ τὸ λές αὐτό ! Ἐλα κοντά μου ! Ἐλα νά με φιλήσης μιά φορὰ ἀκόμα ! Ἐλα !

Καί μόνο τότε, ὅταν τὰ χεῖλη τῆς γυναίκας του ἀγγίζαν τὰ δικά του, ἡ καρδιά τοῦ κυρίου Βατάρ φάνηκε ὅτι ἀνακουφίστηκε λιγάκι.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ κυρία Βατάρ ἦταν λιγάκι οὐδιὰθετη. Παρεπονεῖτο ὅτι εἶχε σοβαρὸ πονοκέφαλο.

Ἡ ἄντρας τῆς πῆγε κοντά της και προσπάθησε νά τὴν παρηγορήσῃ.

— Δέν εἶνε τίποτα ! Δέν εἶνε τίποτα ! τῆς ἔλεγε. Θά περάσῃ. Ἐκείνη τὸν κτύπησε στά μάτια, χωρίς νά μιλά. Ὁ ! ἐκείνο τὸ βλέμμα τῆς ! Ἐκείνη ἡ γλυκεῖα λάμψη τῶν ματιῶν τῆς !...

Ἡ κυρία Βατάρ αἰσθάνοτανε ὅτι ἔβλεπε τὰ μάτια τῆς γυναίκας του νά τὸν κυττοῦν ὅπως τὴν ἐποχὴ πού τὴν εἶχε πρωτογνωρίσει.....

Ἐξαφνα ἔβγαλε τὸ ὄρολόι του και κτύπησε τὴν ὄρα.

— Ὁ ! εἶπε ! Μόλις προφαίτων...

— Ποῦ θὰ πᾶς ; τὸν ρώτησε ἐκείνη.

— Δέν τὸ ξέρεις ; Σήμερα εἶνε ἡ κηδεία τῆς γυναίκας τοῦ φίλου μου Ὀλλιέ.

— Ἄ ! ναί ! ἔκανε ἡ κυρία Βατάρ ! Πρέπει νά πᾶς ! τὴν καίμενη τὴν κυρία Ὀλλιέ !...

Καί οἱ δυῶ συζυγοὶ χωρίστηκαν σέ λίγο, ἀφοῦ ἔξανάδωσαν ἀκόμα ἓνα φιλή.

Ἡ καιρὸς ἦταν παγερός και συννεφιασμένος. Ὁ κύριος Βατάρ τυλιγμένος σ' ἓνα βαρὺ παλτὸ ἔφτασε σέ πέντε λεπτά στήν ἐκκλησίαν τῆς συνοικίας του, ὅπου θά ἐφάνταν τὸν νεκρὸ τῆς γυναίκας τοῦ φίλου του.

Μόλις πῆκε μέσα στήν ἐκκλησίαν ὁ κύριος Βατάρ και εἶδε τὸ φέρετρο τῆς κυρίας Ὀλλιέ, αἰσθάνθηκε ἓνα ρίγος σ' ὅλο του τὸ σῶμα ! Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού παντρεύτηκε, ἔδω και δέκα χρόνια, δέν εἶχε ξαναπαίε ποτέ του σέ κηδείαν. Ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία εἶχε ἀρχίσει. Ὁ κύριος Βατάρ κάθισε σέ μιά γωνία και κυττοῦσε μπροστά του μὲ προσοχή, προσπαθώντας νά διακρίνῃ ἀπὸ μακριὰ τὸ φίλο του, πού καθότανε κοντά στοῦ προσκήραλο τῆς νεκρῆς συζύγου του. Ἀπ' τὸ μυαλό τοῦ κυρίου Βατάρ, καθὼς προχωροῦσε ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία, περνοῦσαν ἡ πὸ παράδοξες σκέψεις.

Ἄσυναίσθητα εἶχε φέρε τὴ σκέψη του στοῦ παρελθόν, στά παιδικὰ του χρόνια...

Ἐβλεπε τὸν πατέρα του, τὴ μητέρα του ! Οἱ σκιές τῶν πὸ ἀγαπημένων του προσώπων περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλό του ! Ὑστερα ἐναφάνε στή μνήμη του τὰ πρώτα χρόνια τῆς γνωριμίας μὲ τὴ Βέρθα, τὴ γυναίκα του ! Πόσο τὴν ἀγαποῦσε, πόσο τὴν ἐλάτρευε ! Προσπαθοῦσε νά πάρῃ τὴ θέση τοῦ φίλου του, νά ζήσῃ κι' αὐτὸς στήν φαντασία του τὶς ὀδυνηρῆς ἐκείνης στιγμῆς πού περνοῦσε τώρα ὁ κύριος Ὀλλιέ !...

— Ὁ ; Ψιθύρισε ὁ κύριος Βατάρ ! τί φοβικτὸ ! τί ἀνεπανόρθωτο εἶνε νά χάνῃ κανεὶς ἀπ' τὸν κόσμο τὴν ὑπαρξὴ πού τόσο ἀγάπησε στή ζωὴ του !...

Ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία εἶχε τελειώσει. Οἱ συγγενεὶς τῆς νεκρῆς εἶχαν σταθεὶ στήν πόρτα τῆς ἐκκλησίας κι' ἔδεδχοτο τὰ συλλυπητήρια τοῦ κόσμου. Ὁ κύριος Βατάρ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τέσπη του ἓνα μαντήλι και ἔσκουπισε τὰ διακριμένα μάτια του. Μὲ βῆμα ἄργο και κλονισμένο προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου του. Πόσο τὸν εἶδε ἀδύνατο ! Πόσο τὸν εἶχε καταβάλλει ἡ λύπη.

Οἱ δυῶ φίλοι κυττάστηκαν ἀφῶνοι και ἔδωσαν τὰ χεῖρα τους. Τὰ μάτια τοῦ κυρίου Βατάρ γέμισαν δάκρυα !

Ὁ ! πόσο δυστυχισμένος, πόσο δυστυχισμένος ἦταν ὁ φίλος του !...

Μόλις βγήκαν ἔξω, ὁ κύριος Βατάρ ἔκανε ν' ἀνεβῆ σ' ἓνα ἀμάκι γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κηδείαν ὡς τὸ νεκροταφεῖο, μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἓνα σύννεφο πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του, μὰ μούρη σκέψη τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Σκέφθηκε ὅτι ἡ Βέρθα, ἡ γυναίκα του, πού τὴν εἶχε ἀφήσει λίγο ἀδιάθετη, θά τὸν περιμένε, θά ἤθελε ἴσως νά τὸν ἴδῃ, θά τὸν ζητοῦσε....

— Δέν θά πάω ! εἶπε μέσα του. Πρέπει νά ἔναγαυρίσω σπὶτι μου....

Καί χωρίς νά χῆσῃ καιρὸ, ἀφοῦ ἀφήσει νά φύγουν ὅλα τὰμάτια και ἔκανε τρεῖς φορῆς τὸ σταυρὸ του, ἐπῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι του....

Σ' ὄλο τὸ δρόμο ὄσο νά φτάσῃ στήν κατοικία του, ὁ κύριος Βατάρ βασανίζοτανε ἀπὸ τὶς πὸ πένθιμες σκέψεις. Ἡ κηδεία τῆς γυναίκας τοῦ φίλου του τὸν εἶχε ἀναστατώσει....

Μόλις ἔφτασε σπὶτι του ἀνοίξε βασιτικά τὴν ἐξώπορταν κι' ἀνέβηκε τρεῖς-τρεῖς τίς σκάλες. Πῶν μὴ μέσα στοῦ διάδρομο σταμάτησε λιγάκι και σκούπισε τὸ ἰδρωμένο μέτωπό του ! Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ, χωρίς κι' αὐτὸς νά ξέρῃ γιατί. Μιά νεκρὴ σιγὴ ἀπλωνότανε μέσα στά δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ του !

Καί ὅμως ἡ γυναίκα του εἶχε πάντα τὴ συνήθεια νά τρέχῃ νά τὸ ἀνοίξῃ μόλις ἀκούγε τὰ ρῆματά του και ἀφουγκράστηκε λιγάκι :

— Βέρθα, Βέρθα ! Φώναξε τὴν ἴδια στιγμή. Ἐξαφνα εἶδε ν' ἀνοίγεται ἡ πόρτα τῆς κρεβατοκομάρας και νά παρουσιάζεται μπροστά του ἡ γυναίκα του !

— Ἐοῦ εἶσαι !... Ἐοῦ !... Πῶς τρόμαξα !

Μὰ τί εἶχει ; Πῶς εἶσαι ἔτσι κατακίτρινος ! Τι σοῦ συνέβη ; Ὁ κύριος Βατάρ κτύπησε μιά στιγμή τὴ γυναίκα του χωρίς νά μορῆ νά μιλήσῃ.

Ἡ Βέρθα ἐπανελάβε :

— Γιατί δέν μοῦ μιλάς ! Τι ἔπαθες !... Τι ἔχεις ; ὁ κύριος Βατάρ φάνηκε ὅτι συννεφιοῦσε ἀπὸ κάποιο κακὸ ὄνειρο...

— Τίποτα ! τίποτα, ἀγάπη μου... Δέν ἔξω ! Ταράχτικα τόσο πού νόμιζα πῶς... Δέν ἔξω κι' ἐγὼ τί νά εἰπῶ... !

Οἱ δυῶ συζυγοὶ κυττάστηκαν μὰ στιγμή και ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔπεσαν ὁ ἓνας στήν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου !

— Βέρθα μου ! Βέρθα μου ! Ψιθύρισε ὁ κύριος Βατάρ... Φοβᾶμαι πολὺ τὸ θάνατο ! Φοβᾶμαι πολὺ μῆπως...

— Τί θέλεις νά εἰπῆς !

— Νά ! ἐκείνη ἡ καίμενη τῆς κυρίας Ὀλλιέ μὲ τὸ τίποτα, ἔτσι ἐντελῶς ἔξαφνικὰ ἀφῆσε μόνο και ἐρημὸ τὸν ἄντρα της...

— Σωπα, σῶπα ! τὸ ἀποκρίθηκε ἐκείνη, κλείνοντας τὸ στόμα του μὲ τὰ χεῖρα τῆς !...

Ἐκείνος ὅμως τὴν ἔσφιγγε στήν ἀγκαλιά του και ἔξακολουθοῦσε νά ψιθυρίζῃ μερικά λόγια, πού νόμιζε πῶς προερχόντοσαν ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ....

Ἡ κυρία Βατάρ κτύπησε μιά στιγμή ἀκόμα τὸν ἄντρα της στά μάτια. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού τὸν ἔβλεπε νά διακρίνῃ μορσὸτά της. Τὴν ἀγοποῦσε λοιπὸν τόσο !... Λαχτάριζε τόσο γι' αὐτὴ. Συγκινημένη βαθεῖα τὸν ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά της, και κόλλησε τὰ χεῖλη της στά δικά του, σ' ἓνα φίλημα παρατεταμένο, αἰώνιο !...

André Rausan

